

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

LXIII. Decretum, quo prohibetur cuilibet in posterum Libros, Scripturas,
aliaque Opera quæcumque Typis imprimere, seu aliter in lucem edere, in
quibus de imminutione dierum Festorum de Præcepto, sive ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

1748.

Dat. Pont.
A. IX. die II.
Octobris
1748.

Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo octavo, quinto Idus Octobris Pontificatus Nostri Anno Nono.

D. Card. Passioneus
J. Datarius.

VISA DE CURIA

I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

LXIII.

Decretum quo prohibetur cuilibet in posterum Libros, Scripturas, aliaque Opera quæcumque Typis imprimere, seu aliter in lucem edere; in quibus de imminutione dierum Fæstorum de præcepto, sive pro, sive contra eam agatur.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Instantiæ factæ Pont. super imminutione dierum Fæstorum.

Summa rationum, quæ adducebantur.

Non multi menses effluxerant, ex quo placuit Omnipotenti Deo humilitatem Nostram nullis suffultis meritis ad universalis Ecclesiæ regimen assumere, quum plurimum, & pietate, & doctrina insignium Virorum, necnon Episcoporum per Ecclesias tam citra, quam ultra Montes constitutorum, instantiæ ad Nos deferri cœperunt, ut numerus dierum Fæstorum de præcepto in fatis nota Constitutione rec. mem. Prædecessoris Nostri Urbani Papæ VIII. præfinitus, auctoritate Nostra minueretur. Quam quidem ob rem, Nobis exponebant, & nimis grave detrimentum humilioris sortis hominibus, qui manuum suarum laboribus se ipsos, suæque Familias sustentare coguntur, ex hujusmodi Fæstorum dierum numero, quibus operari prohibentur, inferri; Et simul arduum vel potius impossibile esse, debitam, exactamque eorum observantiam & sanctificationem a populis obtinere; siquidem post innumeras districatasque leges ea de re latas, & curas adhibitas, nunquam sæpius cauponæ atque popinæ frequentari dignoscuntur, quam ipsis diebus Fæstis, pomeridianis potissimum horis, non sine scandalo, & rixarum, aliorumque criminum sequela. Cumque Carissimus in Christo Filius Noster Carolus utriusque Siciliæ Rex Illustris post aliquot annos Urbem ingressus ad Nos comiter accessisset, non omisit summo zeli studio pro hujusmodi Fæstorum dierum in suis Regnis imminutione Nobiscum agere.

Pont. de hac re dissertationem confecit, ut aliorum sententias audiret.

Nos autem cum primum illæ, quas supra diximus, instantiæ ad Nos pervenerunt, minimè labori peperimus, ut rem ipsam in suis fontibus inspiceremus; quin etiam fatis amplam Dissertationem ea de re exaravimus, & publicari curavimus, in qua pleræque a Nobis demonstrata sunt, ad hanc minuendorum Fæstorum materiam pertinentia, pluresque hujusmodi imminutionis viæ indicatæ fuerunt; sed nihil definitum, aut pro auctoritate statutum fuit; quum id Nobis unicè propositum tunc fuisset, ut aliorum sententias intelligeremus, non solum circa rationem peragendæ Fæstorum dierum reductionis, sed etiam super ipsius imminutionis substantia, an eam fieri, vel potius rem in priori statu relinqui præstaret; itaut, qui reductionem nequaquam faciendam existimaret, minimè necesse haberet de illius executionis modo inquirere, aut Nobis consilium præstare.

Et 40. Personarum consilium exquisivit.

Quadragesima porrò fuerunt, quorum consilium requisivimus; inter quos nonnulli hujus S. R. E. Cardinales, Episcopi plures tam Itali, quam Ultramontani, reliqui Theologiæ aut

Sacrorum Canonum Professores, vel in Ecclesiastica Disciplina rationibus tum Romæ, tum alibi, agendo potissimum experiendoque versati. Horum omnium responsa, juxta mandatum Nostrum, scripto concepta, quæ adhuc apud Nos asservantur, cum accepissemus; ex prædicto numero, tres supra triginta invenimus, qui Fæstorum dierum imminutionem vel necessariam, vel utilem omnino fore affirmabant; ex his verò, quindecim Nobis suadebant, ut editâ generali Apostolica Constitutione, hujusmodi imminutionem in universa Ecclesia statueremus; alii autem numero octodecim, audiendas esse censebant instantias Ecclesiarum, atque Diocesum, earumque peculiaribus necessitatibus diversa atque opportuna ratione consulendum. Quod verò pertinet ad ipsius reductionis modum; quum in Concilio Provinciali Tarraconensi, habito sub san. mem. Prædecessore Nostro Benedicto XIII. Pontifice de Nobis optimè merito, conditum fuerit Decretum, ut, accedente Apostolicæ Sedis approbatione & auctoritate, ac salva obligatione sanctificandi, ut prius, omnes dies Dominicos, & solemniores quasdam Fæstivitates, quibus nimirum & assistendum foret Sacrificio Missæ, & abstinendum ab operibus servilibus; in aliis quibusdam Fæstis minus principalibus, tenerentur quidem Fideles ex præcepto Missam audire, sed reliquum diei tempus operibus & laboribus quibusque exercendis, etiam servilibus nuncupatis, licitè impendere possent; cumque ipsius Concilii Patres Anno Domini MDCCXXVII. hujusmodi Decreti approbationem & confirmationem a præfato Benedicto Prædecessore petissent, idemque Prædecessor Anno sequenti MDCCXXVIII. Decretum ipsum per suas Apostolicas Literas in forma Brevis approbasset & confirmasset; ex præfatis XXXIII. consulentibus, viginti tres in eo concordantes fuerunt, ut Fæstorum dierum reductio juxta formam & methodum Decreti Conciliaris Tarraconensis fieri deberet, reliquis decem in diversas sententias abeuntibus; aliis nempe tollendas omnino censentibus Fæstivitates aliquot ex his, quas Urbanus VIII. servari mandaverat; aliis proponentibus plurimum Fæstivatum conjunctionem in unam diem de præcepto sanctificandam; aliis verò complura Sanctorum Festa in dies Dominicos transferentibus.

Nos autem, horum omnium consiliis perlectis, maturèque perpensis, nequaquam expedire judicavimus generalem hac de re Constitutionem edere, quum Nobis animo observarentur multimodæ difficultates olim adversus prædictam Urbani Prædecessoris Constitutionem excitatæ ab iis ipsis, qui pro illius promulgatione consilium dederant, & preces obtulerant. Quapropter, ut & Apostolicæ Sedis auctoritati ac dignitati prospiceremus, & simul ostenderemus, quanto in honore apud Nos habeantur Venerabiles Fratres Nostri Ecclesiarum Antistites, quos quidem suarum Diocesum necessitates optimè intelligere, maximoque zelo pro Dei cultu & gloria flagrare non dubitamus; id Nobis servandum proposuimus, & re ipsa servavimus, ut nihil hac in re decerneremus, nisi postquam Episcopi pro suis quique Diocesibus, aut Metropolitanis, de Suffraganeorum consilio & assensu, pro suis Provinciis, peculiare Ecclesiarum & Populorum necessitates Nobis demonstrantes, Fæstorum dierum imminutionem postulassent. In quo tamen non cuiuslibet angustæ Diocesis Episcopo id optanti annuendum censuimus, nisi simul finitimi alii Præsules id ipsum exoptarent; quò scilicet ritus & disciplinæ uniformitas, quantum fas esset, in vicinis atque conterminis Diocesisbus conservaretur. Præterea nihil innovari voluimus, non solum in hac Nostra Romana Urbe, pro qua peculiare

1748.

Major numerus reductionem faciendam censent,

Aliquid etiam per generale Constitutionem, alii non.

Et quid circa modum.

Pontifex nihil generaliter præcipere, sed peculiare Episcoporum instantias expectare statuit.

quædam

1748.

quædam circumstantiæ ponderandæ sunt, quæ aliis Civitatibus ac Diocæsi- bus aptari neque- unt; sed nec in Nostra Bononiensi Civitate ac Diocæsi, cujus Pastorale regimen una cum Supremo Pontificatu retinemus; ne scilicet al- iis exemplo & iudicio Nostro præire volu- isse videremur, ut pro suis Diocæsi- bus, licet in- viti, id facerent, quod Nos ipsi Bononiæ fecis- semus; aut hominum censuram adversus illos ex- citaremus, qui non idem egissent, quod Nos statuisse viderent in Diocæsi regimini Nostro immediatè subjecta.

Ideo- que, instantibus Episcopis, in illorum Diocæsi- bus ob- servantiam nonnullorū Fæstorum re- laxavit.

Modus, quo Indultū fuit concessum, refertur.

Hanc igitur agendi normam constanter se- quentes, oblatis Nobis multorum Episcoporum petitionibus, præceptum observandi dies Fæstos in pluribus Diocæsi- bus, atque Regionibus, juxta modum inferius dicendum, benignè re- laxavimus; Nec aliquid invenire est hac in re ullibi a Nobis fuisse statutum, sine præce- dentibus instantiis, & causarum expositionibus, pro singulis Civitatibus, & Diocæsi- bus, ex parte earumdem Antistitum ad Nos & Apo- stolicam Sedem delatis. Quod verò spectat ad modum relaxandi hujusmodi præceptum; quum adverterimus, legem audiendi Missam, ab alia feriandi ab operibus servilibus, distinctam planè, & separabilem esse; ipsosque etiam E- piscopos non solum frequenter agrorum cultori- bus, sed & urbanis quandoque Operariis, haud difficulter concedere, ut dies Fæstos, of- ficio Missæ dumtaxat assistendo, sanctificent, de cætero autem laboriosis operibus incumbere valeant: quin etiam a quibusdam Moralis Theologiæ Scrip- toribus, licet audacter, assertum fuisse viderimus, immunes esse a peccato pauperes, & inopes, qui Fæstis diebus etiam solemniori- bus, quò valeant egenas familias suas sustentare, audito Sacro, laboribus manuum suarum, quan- tumvis servilibus, per plures horas occultè, & sine scandalo occupantur; cumque potissi- mum Tarraconensis Decreti ab Apostolica Se- de, ut supra dictum est, approbati, illustre exemplum præ oculis haberemus: In tadmitten- dis Episcoporum Instantiis, hanc observavimus methodum, ut, firmam & ratam relinquentes utramque legem de audienda Missa, & de abstinendo ab operibus servilibus in omnibus die- bus Dominicis, & in præcipuis quibusdam anni Festivitatibus; aliarum minus solemnium sancti- ficationem ita deinceps fieri permitteremus, ut, audita Missa, reliquum diei tempus pauperibus liberum esset ad laboriosa quæque opera exer- cenda. Neque verò facilem aditum apud Nos invenerunt aliquorum Antistitum preces, qui Fæstorum dierum imminutionem alia via & rati- one in suis Diocæsi- bus fieri optabant; translati nimirum in dies Dominicos Sanctorum Festivitati- bus per hebdomadas occurrentibus.

Hæc Indul- ta non im- mutant Ca- talogum Ur- bani VIII.

Per hæc autem minimè detractum cenferi de- bet providæ Constitutioni Prædecessoris Nostri Urbani Papæ VIII., quam & Apostolico il- lius zelo dignam, & eorum temporum rationi- bus maximè aptam fuisse agnosceimus, & pro- fitemur. Nec aliter profectò de illa Nos iudicare dicendum esset, etiam si (prout fert earum le- gum natura, quæ ad Ecclesiasticam discipli- nam, mutationibus meritò sub jectam, unicè per- tinent); ex novis non levibus, neque pro in- genio excogitatis causis, sed tot insignium Ec- clesiæ Præfulum iudicio comprobatis, plures dies Fæsti de præcepto in Urbani Catalogo de- scripti, ex observandorum dierum numero exempti omnino fuissent. Ideoque multo minus hoc dici po- test, ubi nulla ex Festivitatibus in ea Constitutione designatis peculiari cultu & sanctificatione privata est; sed in aliquibus dumtaxat permissum fuit, ut Divinis Mysteriis religiosà saltem præsentia cele- bratis, cuilibet licitum esset, operibus & laboribus humanæ vitæ utilibus, & necessariis intendere.

Quod enim & ecclesiastica disciplina, salvo hono- re præcedentibus Constitutionibus, earumque aucto- ritatis debito, & sine eorum reprehensione atque injuria, immutari valeat, innumeris possemus exem- plis apertissime comprobare, a quibus, cum in re minimè dubia versemur, recensendis superfedemus; illudque solum monuisse sufficiat, tunc demum in- nocuam esse antiquæ disciplinæ mutationem, dum non temere atque inconsultò, sed a legitimis Super- ioribus, & iustis de causis fiat, quas Innocentius III. Prædecessor Noster in Concilio Lateranensi IV. Can. 50. commemorat.

Et Nos quidem jure Nobis polliceri posse videbamur, dum circa propositam dierum Fæstorum imminutionem adeò cautè, adeò ex alio- rum potius sententia, quàm ex auctoritate, qua fungimur, omnia ad hunc diem agere stu- duimus, nec nostram agendi rationem in alio- rum censuram & offensionem incidere debere, nec Ecclesiæ pacem, quæ Nobis summopere cordi est, ullo modo turbandam fore. Veum nonnulla intervenerunt, quorum causa eam No- bis spem in irritum cessisse dubitamus. Quum enim inter Viros doctos disputari cœperit, rec- tè ne, an secus, Episcopi faciant, qui ab Apo- stolica Sede postulant, ut liceat in suis Diocæsi- bus aliquos dies Fæstos de præcepto minus principales sola Missarum auditione sanctificare, non interdico in reliquis horis negociorum & operum etiam servilium exercitio; quamvis facile intelligamus, hujusmodi dissidia ex diversa hominum iudicandi & opinandi ratione ortum habere, humanæque res omnes similibus dissen- sionibus plerumque subjectas esse; nihilominus ab aliquibus doctis probique Viris demonstra- tum Nobis est, in hac controversia, Scriben- tium stilum intra innocuæ disceptationis termi- nos non constituisse; dubitarique posse, ne ab improbandis postulantium studiis, ad ipsius con- cessionis reprehensionem sensim disputatio tran- sferat; adeoque incaluisse concertationis æstum, ut in publicis Libris & Scripturis, graviores accusationes & censuræ in contrariæ sententiæ defensores utrimque conjectæ fuerint; ex quo sanè novarum turbarum occasio, cum Ecclesiasticæ pacis detrimento, existere posset.

In hoc statu rerum, Nos unam ab altera consultationis causa sejunximus. Quæcumque circa Nosram agendi rationem dicta & conscrip- ta palam, Nobis observanda offerebantur, ea nec audire volumus; sed, testimonio conscien- tiæ Nosræ contenti, illa omnia vel negleximus, vel nimio contententium ardori condona- vimus. Quod verò spectat ad ipsam serventis disputationis naturam, illius examen primùm demandavimus nonnullis in Theologica facultate præstantibus Viris; qui sanè, omni- bus visis atque perpensis, retulerunt neutra ex parte ullum Catholicæ dogmatis caput in contro- versiam adductum fuisse, nihil adversus Urbani VIII. Constitutionem contumeliosè, aut irre- verenter esse dictum, nullum esse locum in con- tententium scriptis, quantumvis adversariorum censura notatis, cui genuinus Catholicus sensus revera non subit. Approbato Theologorum iudicio, quod luculentissimis scriptis ediderunt, quid factò opus esset, ut ulterioribus perturba- tionibus occurreremus, exquisivimus; & aliquot Venerabilium Fratrum Nosrorum S. R. E. Cardinalium, aliorumque Ecclesiasticæ Disci- plinæ peritorum consilium fuit, ut universæ quæ- stioni, auctoritate Nosrâ Apostolicâ, silentium imponeretur, publicandisque in posterum super ea libris & scriptis aditus intercluderetur; id quod a Prædecessoribus Nostris Romanis Pontificibus, ad alias extinguendas controver- sias similiter exardescentes, non semel factum fuis- se constaret. Horum consilium Nos, matura de- liberatione præhabita, & probavimus, & exequen-

Varitatem scripturam an rectè Episcopi id po- tant.

Quorum dissidia per Ecclesiasticæ turbati possent.

Pontifex de hac unicè sollicitus.

Eorum scrip- ta examini subjeit.

Censura Examinatori.

Et aliorum consilia alteri provi- dentia.

1748.

dum statuimus; eo maxime, quod, si scribentibus pro una aut altera sententia, hic finis propositus est, ut Ecclesiarum Antistes vel a petendo minuendorum Fessorum Indulto retrahantur, vel ad illud postulandum incitentur; tot sunt, quæ ad hunc diem in utramque partem scripta & dicta fuerunt, ut quilibet Episcopus satis in illis habeat, quo suum denique consilium capere possit, prout ad optimum Dicecesis suæ statum, & ad Dei gloriam magis expedire iudicaverit.

Decernitur propterea

I. Ne super Decreto huiusmodi quicquam scribatur.

II. Neque super Indultis concedendis, vel denegandis pro imminutione Dierum festorum.

III. Quæcumque scripta, antea iam facta, denuo non imprimantur.

Omnes ad huius Decreti observantiam teneantur.

Pœnæ contra inobedientes.

Quapropter Nos huiusmodi consilio adhaerentes, de Apostolicæ Potestatis plenitudine, presentis nostri Decreti vigore, omnibus & singulis infra scriptis, in virtute sanctæ obedientiæ, & sub pœnis infra statuendis, prohibemus primò, ne ullam huius Decreti explicationem, interpretationem, aut commentarium, nec multò minus ullum Librum, Dissertationem, Epistolam, seu alterius generis opus, quo Decretum ipsum sive directè, sive indirectè oppugnetur, edere aut publicare audeant. Secundò vetamus & interdiciamus, ne ullos in posterum Libros, Libellos, Relationes, Theses, Folia, Epistolas, vel alterius cuiuscumque generis Opera & Scripta, in quibus de imminutione dierum Fessorum de præcepto, aut de facultate concedenda, vel deneganda, ut audità Missa in nonnullis ministris principalibus anni Fests fas sit operibus servilibus vacare, sive ex professo, sive incidenter agatur, sive cum vero, sive cum ficto Auctoris nomine, sive sub alieno, vel etiam sine alicujus nomine, Typis imprimere, vulgare, seu alia quacumque ratione in lucem edere præsumant. Tertio quæcumque ad hunc diem hac super re edita fuerint Opera & Scripta, iterum prælo subijci & recudi, multoque magis nova Folia, Opera, Epistolas, Dissertationes, aliaque præmissa, post hæc, sub anteriori datâ, fraudulenter imprimi, aut publicari, similiter prohibemus; Decernentes, quæcumque huiusmodi Opera & Scripta, in spretum, & fraudem presentis Decreti, imprimi de cætero forsan, vel alias, ut supra dictum est, in lucem prodire contingat, ea omnia & singula, absque alio examine, & in pœnam inobedientiæ & contumaciæ, in Indicem Librorum prohibitorum quamprimum referri. Huius autem Decreti lege omnes & singulas cuiuscumque status, gradus, conditionis, & dignitatis Personas Ecclesiasticas & Seculares, & cuiuscumque Ordinis, seu Congregationis, & Instituti, etiam Societatis Jesu, & Militiæ Hospitalis S. Joannis Hierosolymitani, aliorumque etiam specialem & individuum mentionem requirentium Ordinum, Regularum, aliosque Ecclesiasticos quoscumque, etiam Episcopali, Archiepiscopali, & Patriarchali dignitate fulgentes, & S. R. E. Cardinales, æqualiter teneri, & expressè comprehendendi, decernimus, & declaramus. Contravenientes verò, præter Librorum & Operum prohibitionem, ut præfertur, si quidem Laici fuerint, in excommunicationem majorem latæ sententiæ, a qua nemo, præter Nos, & Successores Nostros Romanos Pontifices, nisi in mortis articulo, ipsos absolvere valeat; Ecclesiasticos autem usque ad Sacerdotalem gradum inclusivè, pœnam suspensionis a divinis; in Superioribus verò gradibus constitutos, suspensionis ab exercitio Pontificalium, & a perceptione fructuum suorum Beneficiorum, Pensionum Ecclesiasticarum, Monasteriorum, Episcopatum, & Archiepiscopatum, aliorumque Ecclesiasticorum reddituum quorumcumque, quarum pœnarum relaxationem, & respectivam rehabilitationem, Nobis, & Successoribus Nostri Romanis Pontificibus privatè reservamus, ipso facto, absque alia declaratione, incurrere decernimus & sancimus. Præterea Typographos & Bibliopolas, qui Libros, Scripta, au Folia

hujusmodi, contra Decreti Nostri legem, Typis imprimere, aut recudere, seu vulgare & vendicare ausi fuerint, omnibus & singulis pœnis tam pecuniariis, quàm corporis afflictivis, quæcumque statutz sunt adversus eos, qui Libros prohibitos imprimunt, aut evulgant, sive venales proponunt, subjacere, & re ipsa multari & plecti volumus, & mandamus.

Ut autem nemo de præmissis ignorantiam allegare aut prætereendere possit, volumus & mandamus, hoc ipsum Decretum, seu illius exempla, ad valvas Basilicarum Urbis, Cancellariæ Apostolicæ, Curiazque Generalis Innocentianæ, & in aliis solitis locis ipsius Urbis, per Cursores Nostros publicari & affigi; atque ita publicatum & affixum, omnes & singulos perinde afficere, & arcere, ac si unicuique personaliter intimatum, & notificatum fuisset; Ac præterea ipsius transumptis, seu exemplis, etiam impressis, cuiuscumque Notarii publici manu subscriptis, ac sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutz munitis, parem omnino fidem ubique locorum ab omnibus haberi, ac si Decretum ipsum Manu nostra subscriptum ipsis foret exhibitum, vel offensum.

Datum Romæ in Palatio Apostolico Quirinali die XIV. Novembris MDCCXLVIII. Pontificatus Nostri Anno Nono.

Publicat. per Magistrum Cursorum more solito in Urbe die 16. Novembris 1748.

Nova Concessio Judicis privati in causis Camerae Capitolinae.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Ad futuram rei memoriam.

Sincerae fidei, & devotionis affectus, quem dilecti filii Conservatores Almae Urbis Nostre in Nos, & hanc Sanctam Sedem gerere comprobantur, Nos inducit, ut eos specialis favore gratiæ prosequamur. Exponi siquidem Nobis nuper fecerunt dilecti filii moderni Conservatores Urbis prædictæ, quod alias fel. rec. Innocentius Papa XII. Prædecessor Noster, postquam quamdam suam Constitutionem super suppressione, abolitione, & abrogatione quorundam Tribunalium, & nonnullorum Judicium peculiarium editam die IX. Septembris MDCXCII. publicaverat, per suum Chirographum Motus proprii expeditum, & manu propria signatum, omnia, & singula privilegia, & prærogativas, quibus Conservatores prædicti usque tunc gavisi fuerant, & ad illos spectabant, & pertinebant, præsertim quoad facultatem, & prærogativam nominandi, constituendique unum Romanæ Curiaz Prælatum in Judicem privativum Camerae Capitolii, qui omnes causas, activas, & passivas, in quibus ipsa Camera Capitolii jus vel interesse habere posset, privatè cognosceret & definiret, prout Conservatores pro tempore existentes ab antiquo tempore, nempe a Pontificatu fel. rec. Pauli II. Prædecessoris itidem Nostri constituere, & nominare consueverant, ut ex antiquo Almae Urbis prædictæ statuto lib. 3. cap. 2. haberi assereretur, de novo concessit, seu confirmavit, ac insuper eisdem Conservatores in sua Constitutione hujusmodi, quoad facultatem nominandi Judicem hujusmodi, minime comprehensos esse declaravit, quam quidem facultatem rec. mem. Clemens Papa XII. Prædecessor quoque Noster per aliud simile suum Chirographum motus proprii signatum die XXIII. Novembris MDCCXXXI. de novo concessit, & tunc, & pro tempore existentes Conservatores prædicti quamplurimos

Romanæ

1748.

Publicatio in Urbe peracta tribuitur speciali intimatione omnibus facta.

Exemplis fides tribuitur.

Dat. Pont. ann. 9. die 14. Novembris 1748.

LXIV.

Proœmium.

Innocentius XII. qui Judices particulares sup. presserat.

Judicæ Camerae Capitolinae a suppressione exemit.

Clemens XII. Conservatoribus Urbis facultatem dicti Judicem nominandi confirmavit.